



L'any 1978 va ser crític a la meva vida. El primer any a Barcelona en soledat absoluta. El primer trencament amorós. La infinita tristor de l'exili. Un entusiasme ferotge per viure-ho tot intensament. I la por d'un abisme fosc, antic i negut, que sovint s'obria davant meu.

Tenia disset anys. M'avorria a la facultat de Dret i, a mig matí, enfilava la Diagonal caminant fins a les llibreries del centre. Quatre autors vaig descobrir-hi aquell any: Virginia Woolf, Henry Miller, Sylvia Plath i Katherine Mansfield. Llegia de l'un a l'altre i de l'altre a l'un. Les quatre veus van quedar indissolublement unides dins del meu cap, i els recordo en perfecta harmonia, malgrat ser ben diferents (posem que el més diferent era Miller, tot i que perfectament complementari). Tret de Virginia Woolf, mai no els vaig tornar a llegir. Però sé que van forjar els pilars de la meva intimitat i, per tant, suposo, també del meu gust per la ficció.

De tots ells, potser el record més lleu és el de Mansfield. Si fa un mes m'haguessin preguntat per ella, hauria dit: "Sé que va ser una gran influència, però no tinc ni la

mínima idea d'on ha anat a parar aquesta influència". L'any 1978 va ser l'any que Ediciones del Cotal (marró i rosa) va publicar el *Diario* de Mansfield i, més tard, *El Garden Party* i *otros cuentos*. El 2018 és l'any que Proa i L'Avenç n'han publicat, respectivament, *Tots els contes* i *Diaris*.

I en rellegir-la m'adono que em va dur de la mà per entendre per primera vegada coses essencials. En cito algunes: desmitificar la naturalitat, per exemple. No treure'ns la màscara fins que estem segurs de dur-ne una altra a sota (al cap-

Tenia disset anys; m'avorria a la facultat de Dret, enfilava la Diagonal i caminava fins a les llibreries del centre

K. Mansfield

davall, l'artifici és el contrari de la mentida grollera). Em vaig deixar de torturar per ser una i només una, al contrari: vaig entendre que si no ets capaç de deixar de ser tu mateix, no ets ningú. Però crec que el millor d'aquesta autora que dominava, a despit d'ella mateixa, els ressorts de la vida fràgil i breu és que em va ensenyar a envellir en plena joventut. I això és genial, perquè quan vaig arribar a la vida adulta ja totes les coses accessòries m'importaven un rave. Això té inconvenients (els accessoris són preciosos, i de gran importància per ser feliç). Però innegablement també té grans avantatges!

La relleigeixo i penso que potser és la seva delicadesa, la seva ànsia per esborrar-se (només comparable a la seva part volcànica, al seu costat *Medusa* que va inspirar la Gudrun de *Dones enamorades*, de D.H. Lawrence), allò que la fa influir d'una manera discreta i evanescent fins i tot en els seus lectors.

Potser un gran autor és aquell en qui mai pensem fins que el rellegim i, quan ho fem, diem: "¡Hosti, era això!". En acabat, el retornem al lloc de l'ànima on mai no toca el sol, la zona d'ombra on les coses importants mai no es marceixen.